

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Obdo/14/2019
Identifikačné číslo spisu: 6110204645
Dátum vydania rozhodnutia: 30.01.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Katarína Pramuková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:6110204645.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: SAD Banská Bystrica, a.s., so sídlom Partizánska cesta 97, 974 67 Banská Bystrica, IČO: 36 052 205, zastúpeného advokátskou kanceláriou JUDr. Ďurčeková s.r.o., so sídlom Námestie slobody 5, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 863 254 a advokátskou kanceláriou BAJO LEGAL, s. r. o., so sídlom Landererova 8, 811 09 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 36 860 581, proti žalovanému: Banskobystrický samosprávny kraj, so sídlom Námestie SNP 23, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 37 828 100, o zaplatenie 2 162 517,42 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 64Cb/50/2010, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 21. decembra 2016, č. k. 41Cob/12/2016-1517 v znení opravného uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici z 8. januára 2019, č. k. 41Cob/12/2016-1653, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie odmieta.
- II. Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom z 21. decembra 2016, č. k. 41Cob/12/2016-1517 v znení opravného uznesenia krajského súdu z 8. januára 2019, č. k. 41Cob/12/2016-1653 potvrdil rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „súd prvej inštancie“) z 27. októbra 2015, č. k. 64Cb/50/2010-1473, ktorým súd prvej inštancie žalobu zamietol s tým, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozsudku. Žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

1.1. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca si uplatnil nárok na zaplatenie sumy 2 162 517,42 eur s príslušenstvom ako nárok na náhradu ekonomickej ujmy straty, ktorý je daný priamo zákonom č. 168/1996 Z. z. o cestnej doprave (ďalej len „zákon o cestnej doprave“), avšak ak takýto nárok nemá vyplývať zo zmluvy a ani priamo zo zákona, žalobca si ho alternatívne uplatnil ako nárok na náhradu škody z titulu porušenia zákonnej povinnosti žalovaného a ak by nešlo o nárok na náhradu škody, malo sa jednať o nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, keďže samosprávny kraj získal majetkový prospech plnením žalobcu bez právneho dôvodu. Vo vzťahu k takto uplatnenému nároku krajský súd skonštatoval, že žalobca nepreukázal existenciu záväzku žalovaného z titulu zmluvy, z titulu zákonného

nároku, z titulu náhrady škody, ani z titulu bezdôvodného obohatenia.

1.2. V predmetnom súdnom spore bolo ustálené, že medzi stranami nedošlo k uzavretiu zmluvy o výkone vo verejnom záujme na rok 2008. Taktiež v konaní nebolo sporné, že žalobca mal udelené dopravné licencie na vykonávanie línií vnútroštátnej pravidelnej prímestskej autobusovej dopravy na území okresov Banská Bystrica a Brezno, a že na predmetné linky mal žalobca vydané cestovné poriadky schválené žalovaným. Sporná bola iba skutočnosť, či poskytovanie dopravných výkonov na predmetných linkách žalobcom od 1. januára 2008 do 26. novembra 2008 bolo vo verejnom záujme a či žalobcovi patrí náhrada preukázanej straty.

1.3. Odvolací súd skonštatoval, že žalovaný nemal záujem uzavrieť so žalobcom zmluvu o výkone vo verejnom záujme, čo je jednoznačne preukázané listom žalovaného, v ktorom žalobcovi oznámil, že výkony vo verejnom záujme dopravca vykonáva v prípade, ak s ním bola uzatvorená zmluva o výkone vo verejnom záujme a zároveň ak by prímestskú dopravu z hľadiska jej ekonomickej nevýhodnosti nevykonával vôbec, resp. v obmedzenom rozsahu, je potrebné požiadať správny orgán o zmenu cestovných poriadkov, resp. o odňatie dopravných licencií. Tejto skutočnosti si musel byť žalobca vedomý, avšak napriek tomu (bez uzatvorenia zmluvy o výkone vo verejnom záujme) predmetnú dopravu vykonával, pričom aj z ustanovenia § 8 ods. 1 písm. a/ zákona o cestnej doprave vyplýva, že na vykonávanie pravidelnej autobusovej dopravy je potrebné uzavretie zmluvy o výkone vo verejnom záujme.

1.4. Krajský súd dospel k záveru, že ak žalobca vykonával v roku 2008 dopravné výkony bez uzavretej zmluvy o výkone vo verejnom záujme, vykonával ich len ako komerčnú dopravu. Z tohto dôvodu nevzniklo žalobcovi právo na zaplatenie žalovanej sumy ako nároku zo zmluvy, keďže nedošlo k jej uzavretiu, a to ani konkludentne vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný nemienil uzavrieť zmluvu so žalobcom, keďže takáto povinnosť mu z § 14a ods. 6 zákona o cestnej doprave nevyplývala.

1.5. Rovnako žalobcovi nevznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, keďže napriek stanovisku žalovaného poskytoval dopravné výkony (poskytoval ich ako komerčnú dopravu bez uzatvorenej zmluvy), pretože žalobca nepreukázal, že by sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatil, v dôsledku čoho nebola naplnená skutková podstata podľa ustanovenia § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Zároveň v predmetnej veci nešlo ani o nárok, ktorý by vznikol žalobcovi ex lege ako nárok na úhradu straty.

2. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dňa 7. apríla 2017 dovolanie, ktorým sa domáhal, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.

2.1. Podľa dovolateľa odvolací súd nesprávne vyriešil otázky dovolacím súdom doposiaľ neriešené, a to: 1/ či mal žalovaný ako samosprávny kraj podľa § 14a ods. 6 zákona o cestnej doprave v znení účinnom do 2. decembra 2009, po splnení podmienok podľa predmetného ustanovenia, povinnosť uzatvoriť so žalobcom ako dopravcom zmluvu o výkone vo verejnom záujme podľa § 15 zákona o cestnej doprave, 2/ či žalovaný zodpovedá za škodu (ujmu), ktorá žalobcovi vznikla v príčinnej súvislosti s porušením povinnosti žalovaného, a to tým, že neuzavrel zmluvu o výkone vo verejnom záujme so žalobcom, 3/ či v prípade, ak na strane žalovaného ako samosprávneho kraja neboli naplnené podmienky pre zodpovednosť za škodu podľa otázok č. 1/ a 2/, došlo na strane žalovaného samosprávneho kraja k bezdôvodnému obohateniu, ktoré je povinný vydať v súvislosti so skutočnosťou, že žalobca ako dopravca zabezpečoval svojimi dopravnými výkonmi dopravnú obsluhu, vo verejnom záujme bez uzatvorenia zmluvy o výkone vo verejnom záujme, t. j. plnil za žalovaného povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona č. 302/2001 Z. z. o samospráve vyšších územných celkov, ako aj zákona o cestnej doprave.

3. Dovolateľ uviedol, že o predmetných otázkach bolo už rozhodnuté medzitýmym rozsudkom súdu prvej inštancie, ktorý však bol zrušený uznesením odvolacieho súdu z 31. júla 2012, ktoré (spolu s dovolaním napadnutým rozsudkom) považuje za nesprávne, pričom zdôraznil, že ak by bol právny základ jeho nároku dôvodný, nedošlo by k zamietnutiu žaloby, ale v ďalšom konaní by sa už iba zisťovala výška vzniknutej škody.

3.1. Podľa názoru žalobcu z ustanovenia § 14a ods. 6 zákona o cestnej doprave vyplýva povinnosť samosprávneho kraja uzatvoriť s dopravcom zmluvu o výkone vo verejnom záujme podľa § 15 zákona o cestnej doprave, ak dôjde k splneniu troch kumulatívnych podmienok, ktorými sú 1/ existencia

požiadavky samosprávneho kraja na výkon vo verejnom záujme podľa § 14a ods. 2 zákona o cestnej doprave, 2/ dopravca by tento výkon z hľadiska svojich obchodných záujmov pre ekonomickú nevýhodnosť nevykonal vôbec alebo v požadovanom rozsahu a zároveň 3/ dopravcovi bolo udelené výhradné právo na vykonávanie pravidelnej autobusovej dopravy na skupine autobusových liniek bez účasti iných dopravcov. Dovolateľ zastáva názor, že v predmetnom spore boli uvedené podmienky splnené, avšak napriek tomu žalovaný s ním neuzatvoril zmluvu o výkone vo verejnom záujme, čím sa dopustil porušenia povinnosti uloženej mu zákonom, a mal by zodpovedať za škodu spôsobenú týmto porušením.

3.2. Zároveň dovolateľ spochybnil záver odvolacieho súdu o neexistencii verejného záujmu, keďže tento má byť podľa krajského súdu konštituovaný iba na základe zmluvy o výkone vo verejnom záujme. Verejný záujem na výkone pravidelnej autobusovej dopravy je naopak daný, ak je daný záujem na zabezpečení dopravnej obslužnosti, pričom samosprávny kraj je povinný dopravnú obslužnosť na území kraja zabezpečovať. Existenciu verejného záujmu pritom žalovaný výslovne deklaroval v licenciách udelených žalobcovi. Zároveň existenciu verejného záujmu na prevádzkovanie autobusových liniek žalobcom v roku 2008 preukazuje aj skutočnosť, že na predmetných autobusových linkách vykonával od roku 2009 autobusovú dopravu vo verejnom záujme iný dopravca.

3.3. Vo vzťahu k ekonomickej nevýhodnosti žalobca uviedol, že preukázaná strata nevznikla jeho zavinením, ale v dôsledku dodržiavania podmienok stanovených žalovaným, napr. v podobe regulovaných cien a zľavneného cestovného. V roku 2008 vykonával autobusovú dopravu za rovnakých podmienok, ako v rokoch 2005 až 2007, za ktoré mu žalovaný uhradil preukázanú stratu.

3.4. Rovnako mala byť podľa dovolateľa splnená aj posledná podmienka v podobe výhradného práva vykonávať autobusovú dopravu na skupine autobusových liniek bez účasti iných dopravcov, keďže žalobca do 26. novembra 2008 ako jediný dopravca zabezpečoval predmetné autobusové prímestské linky.

3.5. V závere dovolania vo vzťahu k alternatívnemu nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobca uviedol, že jeho výška je daná tým, že majetok žalovaného sa nezmenšil, hoci k takému zmenšeniu malo dôjsť, ak by mu uhradil ekonomickú stratu. Odvolaciemu súdu vytykal, že v napadnutom rozsudku skonštatoval, že nebolo preukázané naplnenie skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, avšak vec neposudzoval aj podľa § 454 Občianskeho zákonníka, ktoré upravuje ďalšiu skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia, a to, že bezdôvodne sa obohatil aj ten, za koho sa plnilo, čo podľa práva mal plniť sám.

4. Žalovaný vo vyjadrení z 12. marca 2018 navrhol dovolanie ako nedôvodné zamietnuť.

4.1. Vo vzťahu k argumentácii dovolateľa uviedol, že sa jedná o právne nelogický a účelový výklad zákona o cestnej doprave, ktorý je podložený nezmyselnými hypotézami a absurdnými teóriami bez toho, aby ich žalobca relevantným spôsobom preukázal. V roku 2008 nemal žalobca so žalovaným uzatvorenú zmluvu o výkone vo verejnom záujme, pričom nárok dopravcu na náhradu preukázanej straty vzniká výlučne na základe zákonom predpokladanej zmluvy (t. j. zmluvy o výkone vo verejnom záujme). Ku konkludentnému uzatvoreniu zmluvy nemohlo dôjsť, nakoľko neexistoval prejav vôle žalovaného smerujúci k uzatvoreniu predmetnej zmluvy a ani nedošlo k dohode medzi stranami sporu o obsahu predmetnej zmluvy. Za uzavretie zmluvy rovnako nemožno považovať ani moment nadobudnutia právoplatnosti dopravných licencií.

4.2. K alternatívnemu nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia žalovaný uviedol, že využitím práva neuzatvoriť zmluvu o výkone vo verejnom záujme so žalobcom nemohlo dôjsť k rozmnoženiu a ani k zmenšeniu majetkových hodnôt žalovaného. Výkon práva neuzavrieť zmluvu nie je možné podmieňovať a sankcionovať následným uplatňovaním vydania bezdôvodného obohatenia. Žalobca pritom vykonával pravidelnú autobusovú dopravu v rámci svojej podnikateľskej činnosti, v súlade s predmetom podnikania a dobrovoľne, preto jej vykonávanie nie je možné považovať za plnenie namiesto žalovaného.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“), ako súd dovolací [podľa § 35 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané, zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.) bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalobcu treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 C. s. p.) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 C. s. p. (dovolací dôvod podľa § 432 C. s. p.) je zamerané na riešenie právnych otázok, ak sa odvolací súd pri ich vyriešení odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (písm. a/), ak ešte neboli v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešené (písm. b/), alebo ak sú v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešené rozdielne (písm. c/).

6.1. Právnou otázkou, ktorá je rozhodujúca pre splnenie zákonnej podmienky prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 C. s. p., sa pritom rozumie tak otázka hmotnoprávna - ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine - ako aj otázka procesnoprávna, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení (k tomu vid' aj 3Cdo/158/2017).

6.2. Právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca pre rozhodnutie vo veci samej a teda musela byť rozhodujúca aj pre vydanie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie, a ani akademické otázky, ktoré vôbec nesúvisia s rozhodovaným sporom, čiže také, ktoré vôbec neboli predmetom posudzovania zo strany odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania nezakladá ani všeobecná nespokojnosť dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu, resp. jeho právnymi závermi (k tomu vid' napr. 3Obdo/28/2018 a 3Obdo/64/2018).

6.3. Uvedenému musí zodpovedať aj argumentácia dovolateľa, pokiaľ ide o vymedzenie prípadnej nesprávosti právneho posúdenia odvolacím súdom, a pokiaľ ide o uvedenie právnej argumentácie, ako mal podľa jeho názoru odvolací súd vec správne posúdiť. Táto povinnosť sa vzťahuje nielen na samotné vymedzenie právnej otázky - ktorá musí byť pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca - ale aj na to, aby právna otázka (a dovolateľom predložené právne posúdenie veci) mala oporu v skutkovom stave zistenom súdmi nižšej inštancie, nakoľko - ako už bolo vyššie uvedené - dovolací súd je v zmysle ustanovenia § 442 C. s. p. viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil odvolací súd (rovnako aj 3Obdo/1/2019).

7. Naopak prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p. nemôže byť daná, ak je zamerané na riešenie skutkových, a nie právnych otázok. Predmetný záver zaujatý dovolacím súdom vo svojich skorších rozhodnutiach (v podrobnostiach vid' aj 1Obdo/47/2017, 4Obdo/45/2017 a 5Obdo/22/2017) je aktuálny v rozhodovanej veci. Vo veci konajúci senát dovolacieho súdu na ňom zotráva a nevidí rozumný dôvod, aby sa od neho odklonil.

7.1. Osobitne dáva dovolací súd do pozornosti uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“ v príslušnom gramatickom tvare) z 5. septembra 2018, sp. zn. II. ÚS 416/2018, ktorým bolo úspešne podrobené testu ústavnosti uznesenie najvyššieho súdu z 25. apríla 2018, sp. zn. 5Obdo/22/2017, a v ktorom ústavný súd skonštatoval, že „mu nepatrí nahrádzať právne názory najvyššieho súdu a pokiaľ závery najvyššieho súdu v otázke prípustnosti dovolania vzhľadom na skutkový stav nie sú zjavne svojvoľné alebo nelogické, či z iného dôvodu ústavne neudržateľné, ústavný súd nemá dôvod do právomoci najvyššieho súdu v otázke ustálenia prípustnosti dovolania na základe prítomnosti zákonom predpokladaného dovolacieho dôvodu zasahovať“.

8. Dovolací súd konštatuje, že dovolateľom nastolené otázky - tak, ako sú sformulované - nepredstavujú právne otázky zamerané na interpretáciu alebo aplikáciu konkrétneho zákonného ustanovenia, ktoré sú predpokladané v ustanovení § 421 ods. 1 C. s. p. spôsobom zadaným judikatúrou najvyššieho súdu (napr. v uznesení sp. zn. 3Cdo/158/2017 citovanom v bode 6.1. vyššie), ale jedná sa o skutkové otázky, ktoré dovolací súd nie je oprávnený riešiť (vid' bod 7 vyššie).

9. Aj keď záver o tom, že žalobca v dovolaní nastolil skutkové (a nie právne) otázky, postačuje sám osebe na odôvodnenie rozhodnutia o odmietnutí dovolania, dovolací súd považuje za potrebné v stručnosti vyjadriť sa ku každej z dovolateľom nastolených otázok.

9.1. Pokiaľ ide o prvú otázku (a aj jej následne odôvodnenie) okrem už vysloveného záveru o tom, že predstavuje skutkovú otázku, táto je sformulovaná spôsobom, že došlo splneniu všetkých podmienok predpokladaných v ustanovení § 14a ods. 6 zákona o cestnej doprave, pričom žalobca výslovne v dovolaní uviedol, že podľa jeho názoru tieto podmienky boli splnené. Ako už bolo vyššie uvedené,

dovolací súd je v zmysle ustanovenia § 442 C. s. p. viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistili súdy nižšej inštancie, a takto zistenému skutkovému stavu musí zodpovedať aj argumentácia dovolateľa. Už skutočnosť, že argumentácia dovolateľa nemá oporu v skutkovom stave ustálenom súdmi prvej a druhej inštancie, spôsobuje, že ním nastolená otázka predstavuje akademickú otázku nesúvisiacu s rozhodovaným sporom, čo má za následok neprípustnosť podaného dovolania. Z rozsudku súdu prvej inštancie a ani z rozsudku krajského súdu (vrátane nimi zisteného skutkového stavu) pritom nevyplýva, že by v konaní bolo preukázané splnenie podmienok uvedených v ustanovení § 14a ods. 6 zákona o cestnej doprave.

9.2. K druhej žalobcom uvedenej otázke (okrem záveru vysloveného v bode 8 vyššie) dovolací súd v stručnosti uvádza, že pre vznik zodpovednosti za škodu zákon vyžaduje splnenie troch zákonných predpokladov, ktorými sú porušenie povinnosti (protiprávny úkon), vznik škody a príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody, ktoré musia byť splnené kumulatívne. Dovolacia argumentácia pritom nesmeruje k tomu, či došlo alebo nedošlo k naplneniu týchto zákonných predpokladov. Síce sa dovolateľ rozsiahlo konštatuje, že žalovaný neuzatvorením zmluvy o výkone vo verejnom záujme porušil svoju povinnosť, avšak jeho argumentácia nie je zameraná na to, aby dovolací súd vo svojom rozhodnutí posudzoval, či neuzatvorenie zmluvy o výkone vo verejnom záujme predstavuje porušenie povinnosti samosprávneho kraja, a či predstavuje jeden zo základných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu. Ďalším dvom zákonným predpokladom zodpovednosti za škodu sa žalobca vo svojom dovolaní vôbec nevenoval (tvrdenie o hospodárskej strate vzniknutej prevádzkovaním „ekonomicky nevýhodných“ liniek pritom nemožno automaticky považovať za škodu, ktorá mala žalobcovi vzniknúť - pozn. dovolacieho súdu).

9.3. Vo vzťahu k tretej dovolacej otázke nad rámec vyššie skonštatovaného záveru (viď bod 8 vyššie) dovolací súd uvádza, že táto zrejme mala smerovať k tomu, či v nej opísaným spôsobom mohlo alebo nemohlo dôjsť k vzniku bezdôvodného obohatenia podľa ustanovenia § 454 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd posudzoval prípadný nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ako majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu. Ustanovenie § 454 Občianskeho zákonníka pritom odvolací súd vôbec nepoužil, čiže bolo pre jeho rozhodnutie úplne bezvýznamné, v dôsledku čoho by nemohla byť splnená základná podmienka uvedená v ustanovení § 421 ods. 1 C. s. p., a to že dané ustanovenie (t. j. § 454 Občianskeho zákonníka) bolo pre rozhodnutie vo veci rozhodujúce. Okrem toho pozornosti dovolacieho súdu neušla ani skutočnosť, že rozhodujúce skutočnosti - ktorými žalobca odôvodňoval svoj alternatívny nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia sa týkali toho, že žalovaný získal na úkor žalobcu majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu - a ktorými boli súdy nižšej inštancie viazané, predstavujú skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia uvedenú v ustanovení § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka (a nie skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia podľa § 454 Občianskeho zákonníka), ktoré pri svojom rozhodovaní aplikoval aj odvolací súd.

10. Najvyšší súd tak vzhľadom na vyššie uvedené konštatuje, že v rozhodovanej veci nie je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. Preto dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

11. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. tak, že úspešnému žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, nakoľko mu v dovolacom konaní preukázateľne žiadne trovy nevnikli (k tomu viď R 72/2018).

12. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.